

Arrest

nr. 276 912 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster (K.R.E.) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn op X 2006 te Lubango in de provincie Huila. Je hebt de Angolese nationaliteit. Je woonde je hele leven in de wijk Tropicana in Lubango met je vader, je moeder, je broer F.M. en je zus E.M..

Je denkt dat je moeder **handelaar** was. Je vader was **chauffeur** van de vroegere gouverneur van Huila, João Marcelino Tyipinge. Je vader werkte van maandag tot vrijdag, **maar hij kwam 's avonds thuis, hij sliep thuis.**

Toen jullie op een avond in augustus 2019 naar TV aan het kijken waren, vielen vijf militairen jullie huis binnen. Jij was thuis samen met je moeder en je broer en zus. Ze vroegen waar jouw vader was. Jullie zeiden dat jullie niet wisten waar hij was. Ze doorzochten het huis. Jij **zag door het raam je vader aankomen met de auto**, maar hij maakte rechtsomkeert toen hij de onbekende voertuigen zag. De militairen dreigden jullie te vermoorden als ze jouw vader niet zouden vinden.

Toen ze weg waren, gingen jij, je moeder, je broer en je zus in het huis van de buurvrouw overnachten. Daarna bleven jullie enkele weken in het huis van de nicht van je moeder, **in een naburig huis in de wijk.** Daarna werden jij en je broer opgehaald door een vriend van je vader, S.. Hij bracht jullie naar Benguela. Je moeder en E.M. gingen niet mee, maar je weet niet waarom. Na vier maanden gingen jij en je broer **met de bus** van Benguela naar Luanda met S.. Je reisde samen met S. en je broer van Luanda naar **Lissabon.**

Jij, S. en je broer verbleven in het huis van een vriend van S. in Portugal, je weet niet meer hoe lang. Van daar reisden jullie drie per vliegtuig samen verder naar Frankrijk, Lyon. Ook daar bleven jullie ongeveer een maand met S.. In Lyon zette S. jullie op de trein naar België en liet hij jullie over aan het treinpersoneel. Jullie kregen een enveloppe met het nummer van de nicht van je vader (die jullie tante noemen) die in Luik woonde. **De persoon die jullie hielp om in Luik te geraken moest jullie tante bellen.** Zij kwam jullie ophalen.

Jij en je Broer M. (CGVS nr. 20/10507) dienden een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 29 mei 2020.

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: jouw identiteitskaart, twee oproepingsbrieven van jouw vader, een partijkaart van de jongerenafdeling van de MPLA van jouw vader, een personeelskaart van jouw vader en een verklaring van het kabinet van de gouverneur van Huila van jouw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaart te zijn gevlucht uit jullie gezinswoning nadat militairen het huis binnenvielen op zoek naar je vader (CGVS, p. 16). Je verklaart dat je je vader voor het laatst sprak de ochtend van de inval (CGVS, p. 21).

Dat je hebt nagelaten om doorheen de ganse procedure alle elementen ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en je leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de omstandigheden van jouw vertrek uit Angola en jouw reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan jouw algemene geloofwaardigheid. Bovendien verzaak je aan je plicht tot medewerking, aangezien het CGVS in de onmogelijkheid gesteld wordt een zicht te krijgen op jouw werkelijke situatie. In elk geval haalt de vaststelling dat jij en je broer samen met jullie vader reisden, jouw bewering het land verlaten te hebben nadat je vader moest vluchten omdat hij gezocht werd door militairen (CGVS, p. 10, 16-19, 21) volledig onderuit.

Hierbij komen er een aantal tegenstrijdigheden tussen jouw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS, die de ongeloofwaardigheid van je verklaringen over jouw vluchtmotieven alleen maar bevestigen. Zo verklaarde je voor de DVZ tot twee maal toe dat je in het huis van S. verbleef in **Calenga**, terwijl je voor het CGVS consequent verklaart dat S. in **Benguela** woonde (CGVS, p. 8, p. 19). Je verklaarde voor de DVZ dat je in Benguela verbleef met jouw broer en "mijnheer S., zijn vrouw en zijn kinderen" (Verklaring DVZ dd. 07/05/2021, punt 32), terwijl je voor het CGVS verklaart dat mijnheer S. geen gezin had (CGVS, p. 19). De door jou voorgelegde identiteitskaart vermeldt overigens dat je in de wijk ("bairro") Bula Matady woonde, in tegenstelling tot jouw verklaringen dat je in de wijk Tropicana woonde (Verklaring DVZ dd. 07/05/2021, punt 10; CGVS, p. 6).

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat je een aantal documenten voorlegt waarvan je opmerkelijk genoeg amper op de hoogte lijkt te zijn. Zo verklaar je, gevraagd om iets over de documenten die je bij de DVZ had voorgelegd te vertellen: "Zoals ik gezegd heb voordien, in Frankrijk heeft de vriend van onze papa ons een aantal documenten overhandigd, en ik denk dat het die papieren zijn" (CGVS, p. 20). Wat je er daarna over kan vertellen, is wat je samen met je voogd op de documenten leest. Je verklaart dat je de documenten kreeg, maar geen uitleg bij de documenten (CGVS, p. 21). Bovendien stemmen een aantal van jouw verklaringen niet overeen met de inhoud van de documenten. Zo vermeldt één van de documenten dat jouw vader diensthoofd is van de dienst patrimonium van Huila, terwijl jij hebt verklaard dat hij chauffeur was voor de gouverneur. Ook leg je een lidkaart van de jongerenafdeling van de partij MPLA voor, maar weet je niet of je vader politiek actief was (CGVS, p. 9).

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat je volledig onwetend bent met betrekking tot de eigenlijke feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot je vertrek uit Angola, wat je algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede komt. Je kan dan wel vertellen dat militairen jullie huis binnenvielen op zoek naar jouw vader, die chauffeur was voor de voormalige gouverneur (CGVS, p. 17), maar je weet niet wat de aanleiding was voor deze inval. Je weet niet waarom ze hem zochten en je weet niet of je moeder wel meer wist (CGVS, p. 18). Uit je verklaringen blijkt verder dat je niet de minste inspanning leverde noch levert om verdere informatie over de situatie te verkrijgen, wat de stelling dat je je land zou hebben verlaten uit vrees voor vervolging ondermijnt. Jouw moeder vertelde jou niet meer over de problemen want "Nee, wij in Afrika, in Angola, als er problemen zijn, wij vinden dat dat een gebrek aan respect is om daar vragen over te stellen" (CGVS, p. 18). Je weet niet waarom enkel jij en je broer werden opgehaald door S. en je moeder en zus niet mee gingen (CGVS, p. 19). Je verklaart ook dat je "uit respect" niet aan S. vroeg waarom jullie Angola moesten verlaten. Gezien je leeftijd wordt er allerminst van je verwacht gedetailleerde informatie te verschaffen over de vermeende problemen van je vader, wel kan worden verwacht dat je hier een globaal zicht op weet te geven. Het feit dat je dit niet kan, zorgt er voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat jij om deze redenen enige problemen zou kennen bij een terugkeer naar Angola. Deze vaststellingen zijn op zijn minst opmerkelijk en doen bijkomend vragen rijzen bij de redenen waarvoor je jouw land van herkomst zou hebben verlaten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in jouw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De documenten die je neerlegt werden reeds hoger besproken en zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. Je identiteitskaart toont enkel je identiteit aan, zonder dat dit enige meerwaarde biedt voor de problemen die je in je land van herkomst zou hebben gekend.

Er dient te worden opgemerkt dat ook voor broer F.M.K. (CGVS nr. 20/10507) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker (K.M.F.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn op 15 januari 2004 te Huila in de provincie Lubango. Je hebt de Angolese nationaliteit. Je woonde je hele leven in de wijk Tropicana in de gemeente Huila met je vader, je moeder en je twee zussen, R.E. en E.M..

Je moeder was **poetsvrouw**. Je vader was **chauffeur** voor de gouverneur van jullie gemeente, João Marcelino Tyipingue. **Hij bleef soms twee, drie dagen, en zelfs een week weg.**

Toen jullie naar TV aan het kijken waren— je denkt op een avond, maar je weet het niet meer —, vielen vijf militairen jullie huis binnen. Jij was thuis samen met je moeder en je twee zussen. Ze vroegen waar jouw vader was. Jullie zeiden dat jullie niet wisten waar hij was. Ze doorzochten het huis. **Jij hoorde je vader aankomen met de auto**, maar hij maakte rechtsomkeert toen hij de onbekende voertuigen zag. De militairen dreigden jullie te vermoorden als ze je vader niet zouden vinden.

Jullie verlieten het huis en jij, je moeder en je zussen verbleven één nacht bij de buurvrouw. Daarna bleven jullie enkele weken in **het huis van de nicht van je moeder, in de wijk Casa Verde in een andere stad op 30 of 40 minuten met de wagen**. Daar werden jij en je zus R.E. opgehaald door een vriend van je vader, S.. Hij bracht jullie naar Benguela. Je moeder en E.M. gingen niet mee en bleven in het huis van haar nicht. Je moeder zei dat ze later zou komen. Na een aantal maanden gingen jij en je zus R.E. **met de auto** van Benguela naar Luanda met S.. Je reisde samen met S. en je zus R.E. van Luanda naar Portugal. Je kent Portugal niet zo goed, maar je denkt dat jullie aankwamen in **Porto**.

Jij, S. en R.E. bleven daarna één maand in het huis van een vriend van S. in Portugal. Van daar reisden jullie drie per vliegtuig samen verder naar Frankrijk, Lyon. Ook daar bleven jullie drie een tijdje bij de vrouw van de vriend van oom S.. In Lyon zette S. jullie op de trein naar België en liet hij jullie over aan het treinpersoneel. Jullie kregen een enveloppe met het nummer van de nicht van je vader (die jullie tante noemen) die in Luik woonde. Bij aankomst in Luik op 16 maart 2020 **vroegen jullie iemand om haar te bellen**. Zij kwam jou en je zus ophalen.

Jij en je zus R.E. (CGVS nr. 20/10506) dienden een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 29 mei 2020.

Je legt jouw identiteitskaart voor ter ondersteuning van jouw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Jouw verklaringen stemmen op cruciale punten niet overeen met de beschikbare visuminformatie (toegevoegd aan het administratief dossier in de blauwe map) en met de overige info in jouw dossier. Bovendien zijn er een aantal tegenstrijdigheden tussen jouw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS, en tussen jouw verklaringen voor het CGVS onderling. Ook is jouw onwetendheid over en desinteresse in de eigenlijke feiten die aanleiding gegeven zouden hebben tot jouw vertrek uit Angola frappant.

Ten eerste blijkt dat **jouw vader**, K.J.K., jijzelf (Aanvraag PRT30131909003833) en jouw zus (Aanvraag PRT30131909003834) een visumaanvraag indienden bij de Portugese consulaire diensten (Aanvraag PRT30131909003832), **dat jullie het visum op dezelfde dag toegekend kregen én op hetzelfde moment samen reisden**. Deze informatie is tegenstrijdig met jouw verklaringen dat je jouw visum met S. aanvraagde; dat je reis door S. begeleid werd en dat je jouw vader voor het laatst zag thuis “voor de problemen” (je weet niet meer wanneer (CGVS, p. 10 + 23), maar in overeenstemming met jouw verklaringen over de problemen moet dat ten laatste in augustus 2019 geweest zijn, jijzelf en je zus op 27 december 2019 zouden gereisd hebben, CGVS p. 8, en jullie vader jullie tijdens jullie reis vergezeld heeft, zie informatie in het administratief dossier). Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat minderjarigen geen visum kunnen aanvragen zonder een handtekening van hun wettelijke voogd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met de vaststelling dat je vader volgens de visumgegevens eveneens een visum aanvraagde, zeer waarschijnlijk op hetzelfde moment (gezien de opeenvolgende nummers van de visumaanvragen), verklaar jij (opnieuw) dat je hem niet gezien hebt (CGVS, p. 17).

Ten derde blijkt uit de visuminformatie blijkt bovendien dat er vóór de toekenning van het visum waarmee jij reisde, reeds drie visum-aanvragen op jouw naam en met bovenvermeld paspoort waren ingediend én geweigerd: één bij de Belgische consulaire diensten (aangevraagd voor de “familiegroep” van jouw zus R.E.K., jouw vader K.J.K. en jijzelf – Aanvraag BEL001700000000000000000000000000017905) en twee bij de Portugese consulaire diensten (één op jouw individuele naam (aanvraag PRT30561708055301) en één op naam van de “familiegroep” van jouw vader en jijzelf (aanvraag PRT30561812088575). Jij verklaart echter dat je nooit eerder plannen had om Angola te verlaten en ook niks wist van plannen van je ouders om Angola te verlaten (CGVS, p. 17). Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat je in persoon moet verschijnen voor de aanvraag van een visum en dat de vingerafdrukken ter plaatse op de ambassade worden afgenomen (zie informatie toegevoegd aan het

problemen er waren (CGVS, p. 19). Ze vertelde jou niets meer over wat er aan de hand was (CGVS, p. 20). Uit je verklaringen blijkt verder dat je niet de minste inspanning leverde noch levert om verdere informatie over de situatie te verkrijgen, wat de stelling dat je je land zou hebben verlaten uit vrees voor vervolging ondermijnt. Je hebt je moeder zelf geen vragen gesteld over wat er aan de hand was, noch over waar je vader naartoe gegaan was (CGVS, p. 20). Dergelijke desinteresse in de aanleiding van zijn problemen en vertrek uit zijn thuisland is niet verenigbaar met een ernstige vrees voor vervolging. Zelfs van minderjarige verzoekers kan verwacht worden dat zij enige interesse in hun eigen problemen aan de dag leggen, indien zij een nood aan internationale bescherming voorwenden. Ook aan S., die jullie in opdracht van je vader zou zijn komen halen, stelde je geen vragen (CGVS, p. 21). Je stelt dit niet gedaan te hebben "omdat ik 15 jaar was" (CGVS, p. 21). S. vertelde jullie niet waarom jullie moesten vertrekken uit Angola en jij weet niet of je daar zelf vragen over stelde (CGVS, p. 22). Je vreest dat ze jou gaan vermoorden, maar kan geen verklaring geven waarom jij vermoord zou worden omwille van je vader, want je "weet niet wat mijn vader gedaan heeft" (CGVS, p. 22). Gezien je leeftijd wordt er allerm minst van je verwacht gedetailleerde informatie te verschaffen over de vermeende problemen van je vader, wel kan worden verwacht dat je hier een globaal zicht op weet te geven. Het feit dat je dit niet deed, zorgt er voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat jij om deze redenen enige problemen zou kennen bij een terugkeer naar Angola. Deze vaststellingen zijn op zijn minst opmerkelijk en doen bijkomend vragen rijzen bij de redenen waarvoor je jouw land van herkomst zou hebben verlaten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in jouw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De documenten die je neerlegt zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. Je identiteitskaart toont enkel je identiteit aan, zonder dat dit enige meerwaarde biedt voor de problemen die je in je land van herkomst zou hebben gekend.

Er dient te worden opgemerkt dat ook voor jouw zus R.E.K. (CGVS nr. 20/10506) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op manifeste appreciatiefout en schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, zoals geïnterpreteerd door artikelen 195, 197, 198, 199, 2013, 214, 215, 216, 217, 218, 219 van The handbook on procedures and criteria for determining refugee status, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoekers onderbouwen het middel als volgt:

"[...]"

• Aangaande de reis van verzoekers naar België

Het CGVS beweert dat R.E. en M.F.K. samen met hun vader een visum hebben aangevraagd en met hem naar Europa zijn gereisd. Het CGVS merkt in het bijzonder op dat verschillende visumaanvragen werden ingediend op naam van verzoekers en hun vader, en dat de paspoorten van verzoekers in 2016 werden afgegeven.

Er moet rekening mee worden gehouden dat M.F. en R.E. zeer jong waren toen ze Angola verlieten: ze waren respectievelijk 15 en 13 jaar oud.

Gezien hun jonge leeftijd waren zij in het geheel niet betrokken bij de organisatie van hun reis. Ze hoefden alleen maar naar de ambassade te gaan toen ze in het huis van S. woonden, voordat ze het land verlieten. Hun reis naar België werd georganiseerd door S., een vriend van hun vader. Ze weten niet wat er met hun vader is gebeurd toen hij vluchtte toen hij de militairen in het huis van de familie zag. Misschien heeft hun vader ook een visum aangevraagd om het land te verlaten, maar zijn ze niet met hem naar de ambassade gegaan. Het kan ook zijn dat de moeder van verzoekers haar toestemming heeft gegeven om verzoekers het land te laten verlaten. Of misschien heeft hun vader op voorhand zijn toestemming gegeven, door zelf een visum aan te vragen. Helaas kunnen verzoekers deze vragen niet beantwoorden.

Het feit dat de visumdossiernummers elkaar opvolgen is niet veelzeggend en niet verrassend. Het is een logische classificatie, aangezien verzoekers en hun vader tot dezelfde familie behoren. Dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat verzoekers met hun vader zijn meegegaan om tegelijkertijd hun visum aan te vragen.

Het administratief dossier bevat enkel het bewijs dat de vader van verzoekers een visumaanvraag heeft ingediend. Er was geen formeel bewijs dat verzoekers hun visum samen met hun vader hadden aangevraagd, noch dat zij met hun vader hadden gereisd. Het CGVS had kunnen aantonen dat verzoekers en hun vader samen hadden gereisd, met name door te bewijzen dat hun vingerafdrukken op hetzelfde tijdstip waren genomen bij hun aankomst in Europa. Inderdaad uit de beschikbare documentatie blijkt dat : [...] Het CGVS heeft geen formeel bewijs overgelegd dat verzoekers met hun vader zijn gereisd.

Verzoekers waren niet op de hoogte van eerdere visumaanvragen die op hun naam waren ingediend. Op het moment van de aanvragen, waren ze nog jonger. Ze waren zich er ook niet echt van bewust dat ze een paspoort hadden totdat ze Angola verlieten.

S. gaf hen hun paspoorten voor de reis, en haalde de paspoorten daarna op. Hun vader zat toen misschien in de problemen, en probeerde misschien een oplossing te vinden voor zichzelf en zijn kinderen. Het is begrijpelijk dat hij zijn kinderen hiervan niet in kennis heeft gesteld, noch van de stappen die hij heeft ondernomen ter voorbereiding van het vlucht uit het land, teneinde hun veiligheid te waarborgen.

Verzoekers bevestigden dat ze met de vriend van hun vader (S.) hadden gereisd, en niet met hun vader. Het was niet nodig hen "op controles tijdens de reis voor te bereiden", aangezien verzoekers uiteindelijk vertrokken met een paspoort en een visum op hun naam.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: [...] (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).

Gezien de jonge leeftijd van verzoekers, moeten zij het voordeel van de twijfel krijgen.

• Aangaande de woonplaats van verzoekers

Het CGVS beweert dat verzoekers niet eerlijk zijn geweest over hun verblijfplaats in Angola. Het CGVS merkt met name op dat in de visumaanvragen van verzoekers "Luanda" als hun verblijfplaats wordt vermeld.

Zoals hierboven uitgelegd, waren verzoekers zeer jong toen ze Angola verlieten. Zij waren toen respectievelijk 13 en 15 jaar oud. Gezien hun jonge leeftijd waren ze niet betrokken bij de organisatie van hun reis. Ze weten niet welke documenten werden neergelegd om een visum te verkrijgen.

Het is niet ongewoon dat valse documenten en informatie worden ingediend om een visum te verkrijgen. Verzoekers zijn hiervoor niet persoonlijk verantwoordelijk.

*M.F. en R.E. bevestigen dat ze afkomstig zijn uit de wijk Tropicana (gemeente Lubango - provincie Huila), waar ze met hun ouders hebben gewoond. In werkelijkheid heet hun wijk Tropicana of Lucrecia [...] (**stuk 4**). Op de identiteitskaart van R.E. staat ook "Lucrecia Lubango" als haar woonplaats (**stuk 5**).*

Wanneer het CGVS M.F. verwijt dat hij de begrippen "gemeente" en "provincie" door elkaar haalt, moet er rekening mee worden gehouden dat M.F. uiteindelijk weinig op school is geweest. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud, verklaarde hij : [...]

M.F. begrijpt niet precies het verschil tussen een provincie en een gemeente.

Het CGVS, dat twijfelt aan de woonplaats van verzoekers in Angola, had eenvoudigweg meer vragen kunnen stellen over hun regio van herkomst. Dit zou ervoor hebben gezorgd dat verzoekers uit Tropicana kwamen, zoals ze verklaarden.

• **Aangaande het incident waarbij soldaten het huis van de familie binnendrongen**

Het CGVS is van mening dat de door verzoekers verstrekte informatie over de problemen die hen hebben gedwongen Angola te ontvluchten, niet voldoende gedetailleerd is. Het CGVS verwijt hen met name dat ze hun moeder of andere personen niet over deze zaak hebben ondervraagd. Daarbij heeft het CGVS geen rekening gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers en met de situatie waarin ze zich bevonden.

Eenzijds had het CGVS meer rekening moeten houden met de leeftijd van verzoekers op het tijdstip van hun persoonlijk onderhoud, maar ook met hun leeftijd op het tijdstip van de feiten. R.E. was pas 13 toen ze het land ontvluchtte, terwijl M.F. pas 15 was.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat : [...]

Er is geen twijfel over de leeftijd van verzoekers. Het staat dus vast dat ze zeer jong waren toen ze het land verlieten. In dit verband is het niet abnormaal dat ze niet konden aangeven of hun vader - met wie het contact sinds augustus 2019 is verbroken - politiek actief was. Hun vader werkte veel en was vaak afwezig (CGVS M., p. 7).

Verzoekers hebben hun best gedaan om de aanval op hun huis door het leger te vertellen. Uiteindelijk vonden de gebeurtenissen plaats in een zeer kort tijdsverloop : één avond.

Tijdens hun persoonlijke interviews legden verzoekers elk uit wat ze zich herinnerden : op een avond zaten ze met hun moeder en zus televisie te kijken. 5 soldaten drongen plotseling het huis binnen en vroegen naar hun vader - die niet aanwezig was en kon vluchten toen hij de soldaten in het huis zag. De soldaten doorzochten het huis, maar vonden hun vader niet. Ze bedreigden hen met de dood als ze hun vader niet zouden vinden.

Verzoekers weten niet waarom hun huis werd aangevallen en of hun vader al eerder problemen had gehad. Het is niet verwonderlijk dat de vader zijn kinderen wilde beschermen en het niet nodig vond hen over de details in te lichten.

M.F. en R.E. legden uit wat ze wisten en herinnerden over de twee jaar oude gebeurtenissen. Hun vader was een chauffeur voor de voormalige gouverneur - genaamd Joao Marcelino Typinge, een lid van de politieke partij MPLA (CGVS R.E., p. 9 ; CGVS M.F., p. 9). Hun vader sprak niet echt met hen over zijn werk, en was bijna nooit aanwezig. In dit verband moet worden gewezen op het feit dat in de visumaanvragen is vermeld dat de vader van verzoekers als professioneel sportman tewerkgesteld was voor de Angolese Judofederatie, is geen aanwijzing. Waarschijnlijk werden valse documenten ingediend ter ondersteuning van visumaanvragen, in de hoop gemakkelijker een visum te krijgen.

De beschikbare documentatie bevestigt de wijdverbreide aanwezigheid van corruptie in Angola:

- Risk & compliance portal, "Angola Corruption Report", augustus 2020

[...]

- "Overview of corruption and anti-corruption in Angola"

- All Africa, « Angola : L'IGAE appelle la population à dénoncer la corruption », 1st juni 2021 [...]

Verzoekers waren gedesoriënteerd, hun leven veranderde in één avond. Gezien hun jonge leeftijd, probeerden ze hun moeder geen vragen meer te stellen over hun vader en wat er gebeurd was.

De situatie was al even ingewikkeld voor hun moeder, en ze wilden haar niet met vragen belasten. Iedereen reageert anders op bepaalde situaties. De interpretatie van het CGVS in dit opzicht is dus subjectief. Verzoekers zijn niet ongeïnteresseerd : ze hebben enkel getracht zichzelf te beschermen. De cultuur van verzoekers leert hen ook dat kinderen hun ouders niet mogen belasten met vragen over gevoelige onderwerpen. Bovendien hebben verzoekers sinds hun aankomst in België slechts één contact met hun moeder gehad en dat gesprek was zeer kort (CGVS M., p. 11). Verzoekers hebben ook geen contact met S. en weten nog steeds niet wat er van hun vader is geworden. Ze zijn niet langer in staat de vragen te stellen die nodig zijn om op de vragen van het CGVS te antwoorden.

Tot slot, tijdens het incident, had M.F. een pistool tegen zijn hoofd gericht (CGVS M., p. 20). De gebeurtenissen hebben gevolgen gehad voor de geestelijke gezondheid van M.F.. Bijna sinds zijn aankomst in België is er een psychologische follow-up (stuk 6). Het CGVS heeft echter op geen enkel moment rekening gehouden met de psychologische problemen van de jongen.

In een arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019, herinnert Uw Raad echter eraan dat: [...]

Uw Raad heeft ook al erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen: [...]

Naast zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten en zijn lage opleidingsniveau, hebben de psychologische problemen van M.F. zijn geheugen aangetast en maken ze het mogelijk de kleine tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te begrijpen.

Ten slotte volgens The handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees van de UNHCR [...]

Gelet op al deze elementen en op het bijzondere profiel van verzoekers, had het CGVS zijn eisen naar beneden moeten bijstellen en hun het voordeel van de twijfel moeten geven.

• Aangaande het verblijf van verzoekers bij S.

Het CGVS verwijt R.E. dat ze tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over haar verblijf met haar broer in het huis van S.. In dit opzicht was er duidelijk een probleem van begrip. R.E. bevestigde dat S. in Benguela woonde, niet in Calenga. S. heeft geen vrouw of kinderen. De verklaringen van M.F. gaan in dezelfde richting (CGVS R.E., p. 8 ; CGVS M.F., p. 21). In het verslag van het interview van R.E. bij DVZ wordt vermeld dat R.E. herhaaldelijk het initiatief heeft genomen om in het Frans te spreken. De tolk moet niet alles hebben begrepen wat er werd gezegd. Bovendien kwam de tolk niet uit Angola en sprak hij een ander dialect. Deze elementen leiden tot de conclusie dat er op dit punt begripsproblemen bestonden.

• Aangaande de door verzoekers ingediende documenten ter staving van hun verzoek om internationale bescherming

Toen verzoekers in Frankrijk waren, gaf S. hen documenten en stuurde verzoekers naar België - zonder hun enige verdere uitleg over de documenten te geven. Verzoekers hebben vervolgens de documenten ter staving van hun verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het CGVS heeft ervoor gekozen alleen R.E. - 15 jaar oud - over de documenten te ondervragen. R.E. is zeer jong en heeft zich geen vragen gesteld: S. had haar gezegd de documenten aan de Belgische autoriteiten te geven, hetgeen ze heeft gedaan. Ze is niet in staat de tegenstrijdigheden met haar verklaringen te rechtvaardigen, maar ze bevestigt wat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft gezegd."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"4. Lokalisatie Tropicana – Lucrécia.

5. Kopie van de identiteitskaart van R.E..

6. Psychologisch attest."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad verwijst naar het advies van de RvS bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van voormeld Verdrag en stelt vast dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

5. Verzoekers menen dat verweerder bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming te weinig rekening heeft gehouden met hun leeftijd (zowel hun leeftijd ten tijde van de feiten, als hun leeftijd ten tijde van het persoonlijk onderhoud) en hun bijzondere kwetsbaarheid.

Het blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekers een voogd werd toegewezen en dat verzoekers beide op 16 november 2021 op het Commissariaat-generaal werden gehoord in aanwezigheid van deze voogd. Verzoekers werden tevens vergezeld door hun raadsman. Verzoekers, de voogd en hun raadsman hebben, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren.

Tevens blijkt dat de persoonlijke onderhouden werden afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die blijkens de vraagstelling de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft dan ook in de gepaste en wettelijk voorziene omstandigheden plaatsgevonden en verzoekers hebben wel degelijk de mogelijkheid gehad om, bijgestaan door de voogd en hun raadsman, de aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen. Verzoekers lichten daarenboven niet toe welk aspect van het relaas niet zou zijn aangebracht tijdens het gehoor.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder bij de beoordeling rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekers voor de Dienst Vreemdelingenzaken, met de verklaringen in het kader van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, met de opmerkingen en aanvullingen van de voogd en raadsman tijdens dit persoonlijk onderhoud en met de bijgebrachte documenten.

Omwille van het voorstaande kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij menen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige.

Blijkens het administratief dossier heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met verzoekers' minderjarige leeftijd en de nodige voorzichtigheid getoond bij de behandeling en de beoordeling van dit dossier. Dit blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vestigde op het feit dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hen moet worden toegepast.

Te dezen dient opgemerkt dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Daarnaast wijzen verzoekers op het lage opleidingsniveau en de psychologische problemen van M.F.. Bij het verzoekschrift wordt een psychologisch attest van 14 januari 2022 in hoofde van M.F. gevoegd en wordt geopperd dat verzoeker geheugenproblemen heeft.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Het attest, opgesteld door de schoolpsycholoog, stelt onder meer dat verzoeker sinds september 2020 school loopt in "l'Institut Saint-Laurent de Liège" en sinds zijn inschrijving wordt opgevolgd. Verder wordt vermeld dat verzoeker sinds september 2021 intensiever wordt opgevolgd, hij psychologisch zeer fragiel is en hij moeite heeft met het uiten van zijn emoties en het praten over zijn verleden. De schoolpsycholoog stelt te denken dat verzoeker nood heeft aan specifieke aandacht, gezien zijn trauma's en zijn administratieve instabiliteit.

In de mate dat het psychologisch attest gewag maakt van verzoekers psychische problemen kan hieruit niet worden afgeleid dat hij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad meent dat op basis van een dergelijk (summier) psychologisch attest niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het attest vermeldt weliswaar dat verzoeker moeite heeft met het praten over zijn verleden, maar bevat geen informatie over enige diagnose, noch bevat het attest

informatie over de aard en het verloop van verzoekers psychologische problemen. Daarenboven wordt nergens melding gemaakt van (door verzoeker voorgehouden) geheugenproblemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing, die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen, in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers psychologische problemen kunnen de door verweerder vastgestelde vaagheden, inconsistenties en incoherenties in zijn verklaringen aldus niet verschonen. Immers kan verwacht worden van verzoeker dat hij eenvoudige, doch ingrijpende feiten over zijn eigen leefwereld, die hij overigens zelf aanbrengt als elementen ter indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, eenduidig kan aangeven. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker wel ongehinderd kon antwoorden. De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld.

Verzoeker toont geenszins aan dat zijn psychologische problemen verhinderen dat hij op een volwaardige wijze deelneemt aan het administratieve en/of gerechtelijk luik van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het door verzoeker neergelegde psychologisch attest kan evenmin de voorgehouden vervolgingsfeiten aantonen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het document het bestaan van psychologische problemen kan aantonen, vormt dit psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de psychologische problemen werden opgelopen ten gevolge van gebeurtenissen voorafgaand aan verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn beperkte scholingsgraad ter verschoning van zijn inconsistente verklaringen, toont hij echter niet aan dat zijn beweerde beperkte scholing de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is op eenduidige wijze te vertellen over zijn ervaringen en leefwereld. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Bovendien blijkt uit het door verzoeker neergelegd psychologisch attest dat verzoeker, die inmiddels 18 jaar is, sinds september 2020 school loopt in België, hetgeen verzoekers vermeende beperkte scholingsgraad relativeert.

Hoe dan ook wordt van verzoeker geen gevorderde kennis verwacht, noch volledige of feilloze beschrijvingen. Wel kan worden verwacht dat verzoeker zijn eigen woonplaats en provincie correct kan aanduiden, zich door hem ervaren gebeurtenissen kan herinneren en eenduidige en doorleefde verklaringen kan afleggen dienaangaande. Dit is niet het geval.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van verzoekers asielrelaas, blijven derhalve overeind en ondermijnen wel degelijk zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen.

7. De bestreden beslissing motiveert terecht – rekening houdend met beide verzoekers' profiel – dat hun vrees voor vervolging ingevolge de problemen van hun vader niet geloofwaardig is:

- beide verzoekers' verklaringen stemmen op cruciale punten niet overeen met de beschikbare visuminformatie: verzoekers verklaarden beiden dat ze hun visum samen met S. aanvroegen en dat ze tijdens hun reis begeleid werden door S., terwijl uit het visumdossier blijkt dat ze hun visumaanvraag indienden op dezelfde dag als hun vader en dat hen het visum eveneens op dezelfde dag als hun vader werd toegekend;
- uit beschikbare informatie blijkt dat minderjarigen geen visum kunnen aanvragen zonder handtekening van een wettelijke voogd;
- het paspoort waarmee verzoekers reisden werd lang voor de beweerde problemen van hun vader bekomen;
- het is niet aannemelijk dat verzoekers zouden kunnen reizen zonder enige informatie over de documenten waarmee ze reisden, hun reisdoel of de bestemming;
- uit de visuminformatie blijkt dat er in hoofde van verzoekers twee jaar voor de toekenning van het visum waarmee ze reisden reeds een visumaanvraag werd ingediend en geweigerd door de Belgische autoriteiten, alsook dat verzoeker op zijn individuele naam nog een visumaanvraag had ingediend bij de Portugese consulaire diensten, zodat, mede gelet op het feit dat uit beschikbare informatie blijkt dat men in persoon met verschijnen voor de aanvraag van een visum, niet aannemelijk is dat beide verzoekers verklaren dat ze nooit eerder plannen hadden om Angola te verlaten;
- de respectievelijke verklaringen van verzoekers aangaande hun woonplaats en het beroep van hun vader zijn strijdig met de inhoud van de Belgische geweigerde visumaanvraag;
- dat verzoekers hebben nagelaten om doorheen de procedure alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en leugenachtige verklaringen aflegden betreffende de omstandigheden van hun vertrek uit Angola en reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan hun algemene geloofwaardigheid;
- verzoekers falen in hun medewerkingsplicht;
- gelet op voorgaande is niet onredelijk aan te nemen dat verzoekers samen met hun vader reisden, wat hun bewering het land verlaten te hebben nadat hun vader moest vluchten omdat hij gezocht werd door militairen volledig onderuit haalt.
- verzoekster legde strijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS aangaande de woonplaats en het gezin van S.;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS aangaande zijn woonplaatsen, de duur van zijn verblijf en het verkrijgen van zijn visum en verwisselde daarnaast consequent de naam van zijn woonplaats en provincie;
- beide verzoekers zijn volledig onwetend met betrekking tot de eigenlijke feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vertrek uit Angola en hebben evenmin een inspanning geleverd om verdere informatie over de situatie te verkrijgen.

Verzoekers slagen er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij, mede gelet op wat volgt, evenwel geheel in gebreke blijven.

8. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekers omwille van hun respectievelijke leeftijden ten tijde van de feiten en ten tijde van hun persoonlijke onderhouden geen diepgaande en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen, kan ook van minderjarige verzoekers worden verwacht dat zij een duidelijk zicht bieden op hun werkelijke situatie en hun vrees voor vervolging enigszins kunnen toelichten.

Dit klemmt te meer gezien beide verzoekers' jonge leeftijd dient gerelativeerd te worden. Verzoeker is geboren op 15 januari 2004, zodat hij ten tijde van de gebeurtenissen en daaropvolgende reis naar Europa in 2019-2020 15 à 16 jaar was, ten tijde van het persoonlijk onderhoud 17 jaar was en op heden 18 jaar en bijgevolg meerderjarig is. Verzoekster is geboren op 30 april 2006, zodat zij ten tijde van de gebeurtenissen en daaropvolgende reis naar Europa in 2019-2020 13 à 14 jaar was, ten tijde van het persoonlijk onderhoud 15 jaar was en op heden 16 jaar is.

In navolging van verweerder kan van verzoekers wel degelijk verwacht worden dat zij doorleefde verklaringen zouden kunnen afleggen over hun eigen leven en woonplaatsen, de visumaanvragen die ze hebben ingediend (gezien hun vereiste aanwezigheid op de ambassade hiervoor), hun reisweg en -documenten en de gebeurtenissen die volgens verzoekers de aanleiding waren van hun vertrek uit Angola. Deze elementen hebben immers geleid tot een belangrijke wijziging in beide verzoekers' levensloop, met name dat zij hun land hebben verlaten naar een voor hen onbekende bestemming.

Bovendien is verzoeker inmiddels 18 jaar en verzoekster 16 jaar, zodat redelijk is te verwachten dat zij zich op heden zouden vergewissen van de evolutie van hun problemen. Verzoekers' klaarblijkelijke desinteresse in hun eigen problemen en gebrek aan pogingen om meer informatie te verwerven hieromtrent tasten de geloofwaardigheid van hun verklaringen verder aan.

Beide verzoekers' manifeste onwetendheid met betrekking tot hun eigen asielmotieven ondermijnt dan ook hun nood aan internationale bescherming.

Verder ondermijnen beide verzoekers' ongeloofwaardige en strijdige verklaringen inzake hun woonplaatsen in Angola, hun visumaanvragen, reisweg en personen die hun vergezeld hebben op reis, hun algehele geloofwaardigheid. Dat verzoekers bij het verzoekschrift een kopie van verzoeksters identiteitskaart en een printscreen van Google Maps neerleggen en stellen dat hun wijk in werkelijkheid Tropicana of Lucrecia heet, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in beide verzoekers' verklaringen aangaande hun woonplaatsen niet verschonen (zie stukken 4 en 5, gevoegd bij het verzoekschrift).

10. Waar verzoekers stellen dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk, dat deze bepaalde zaken verkeerd verstaan en vertaald heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Het loutere feit dat verzoekster gedurende het interview bij de DVZ herhaaldelijk het initiatief heeft genomen om in het Frans te spreken, betekent niet dat de tolk verzoekers niet begreep tijdens het interview. De verklaringen van verzoekers en de vragenlijsten werden verzoekers voorgelezen en door hen ondertekend. Verzoekers waren in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch hebben geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en henzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hen daarover uitdrukkelijk gevraagd werd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5; notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6).

11. De loutere verwijzing naar algemene informatie inzake corruptie in Angola kan niet aantonen dat *in casu* gebruik gemaakt werd van valse documenten bij de visumaanvragen van verzoekers. Dit betreffen loutere veronderstellingen die verzoekers geenszins met concrete elementen hardmaken.

12. Voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake hun visumaanvragen en reisweg, het blijven vasthouden aan hun onwetendheid met betrekking tot de

gebeurtenissen die de oorzaak van hun vlucht vormen, het verwijzen naar de (vermeende) desoriënterende gebeurtenissen en hun cultuur ter verschoning van hun nalatigheid te informeren naar de problemen van hun vader, het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies inzake de woonplaats en het gezin van S., het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit vormt evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoekers niet in slagen de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengen verzoekers geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS